

et Par andre Smaaemærkninger, jeg ogsaa kunde have lyst til at udtale mig lidt om. Jeg er virkelig ikke istand til at se, at Vædringsforslag Nr. 1 egentlig er saa syndelig tydeligere end Lovforslaget. Begge udtrykke efter min Mening omtrent det Samme. Det hører imidlertid til de Ting, som det ikke kan gjøre nogen Skade at stemme for. Ja, hertil kan jeg indskrænke mig; det er egentlig Vædringsforslag Nr. 2, som jeg har Meget imod, og som jeg er bange for skal fremkalde en hel Del Vanstueligheder for de Korresponderende.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Dyenhøll): Jeg ønskede blot at sige et Par Ord med Hensyn til de Betænkkeligheder, som det ærede Medlem udtrede med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 2, nemlig at de Folk, som benyttede de saakaldte Postbøger, skulde blive generede i den Retning. Jeg vil blot bemærke, at jeg veed ikke rettere, end at det vist er temmelig afgjort, at Postvæsenet er berettiget til en vis aarlig Betaling for at føre en saadan Postbog, jeg tror 10 Kr. eller noget lignende, og derigjennem er det jo, at de faae en Betaling, som de, naar de havde givet løse Kvitteringer, vilde faae gennem de 5 D. Jeg tror altsaa ikke, der er nogen Risiko ved dette Vædringsforslag.

Formanden: Det ærede 3die Medlem for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

C. Møller: Jeg vil kun dertil svare, at forsaavidt jeg kender Forholdene, er aldrig et slikt Beløb betalt eller fordret af Postvæsenet. (Ordføreren: Ja, men Postvæsenet har Ret dertil!).

Broberg: Ja, vi have jo nu faaet en hel Del Fortolkninger og Oplysninger, navnlig af den høitærede Indenrigsminister, hvorfor jeg takker. Men det, som det kommer an paa, er dog at se, hvilket Udbytte man har faaet af disse Fortolkninger og Oplysninger. For mig staar Udbyttet da i Korthed som at være det, at det korresponderende Publikum har ved Forsendelser af Værdisager i Indlandet fuldstændig Sikkerhed, naar de have faaet et Bevis af Postvæsenet, hvorimod der ved Forsendelser til Udlandet af Værdigjenstande henvises til Bestemmelserne i den almindelige Postkonvention, og derfor vil Regjeringen ikke paatage sig noget bestemt An-

svar, men indskrænker sig til at sige, at Postvæsenet har den Forpligtelse, at det i Tilfælde af, at Noget kommer bort, skal søge at skaffe det tilveie. Jeg tvivler ikke paa, at det altid er blevet gjort og fremdeles vil blive gjort fra Postvæsenets og fra Indenrigsministeriets Side med den største Beredvillighed Alt, hvad der kan gøres, for at skaffe de Sager igjen, som maatte være bortkomne, men jeg kan ikke lade være at tænke paa, at de Postkonventioner, som bestaa, ere sluttede imellem Regjeringerne og ikke imellem en Regjering og det korresponderende Publikum. Derfor finder jeg ogsaa, at det vilde være meget naturligt, at Regjeringen, som har sluttet Konventionen, og som sjaer, at den har Forpligtelse til at skaffe det Tabte tilbage, ogsaa paatager sig Ansvaret derfor, i Særdeleshed naar det er saa ringe. Saaledes staar det for mig; det er det Udbytte, jeg har faaet ud deraf. Naar saa fremdeles den høitærede Indenrigsminister siger, at det nu foreliggende Lovforslag alene handler om Forsendelser i Indlandet, skal jeg naturligvis være enig med ham i, at det Indtryk har jeg ogsaa faaet af Loven, men der staar — desværre, sjaer jeg — ogsaa Noget, som handler om Udlandet, der gjør Forholdet noget blandet; der staar nemlig udtrykkelig i Loven: „En Gienstand er i Postvæsenets Bærg fra dens Modtagelse af Postvæsenet, indtil den rigtig er afleveret efter Adressen, eller, saafremt Adressetstedet ligger udenfor dansk Postomraade, indtil den er afgivet til Viderebefordring til vedkommende fremmede Postvæsen.“ Der handles altsaa ogsaa i denne Lov om Noget, som ligger udenfor Danmarks Grændser, og det er det, som har givet Anledning til al den Tvivl, der er reist her. Hvis det ikke havde staaet i Loven, vilde der visselig ikke været reist den Tvivl, der nu er kommen frem. Jeg kan ikke indse, at en saadan Bestemmelse er paa rette Sted i en Lov, der alene handler om indenlandske Forhold, men er den en Gang kommen der, maa den ganske vist have sin Forklaring, og jeg skal slet ikke negte, at den høitærede Indenrigsminister har udtalt sig saaledes, at jeg tror nok, at man i Almindelighed kan berolige sig, men jeg formener — og det tror jeg, Tiden vil vise — at alle større Forsendelser ville komme ind under fremmed Assurance. De Mænd, der have at sende saadanne, ville ikke paa nogen Maade kunne berolige sig ved de Udtalelser, her har fundet Sted. Naar der af den høitærede Ordfører for Hertallet (Schlegel) har været talt om Menige — hvad jeg hellere vilde kalde det store Publikum — mener jeg, at det er netop dem, som, da de ikke ere saa let i Stand til